

Cô Tha Thứ Cho Em

Nguyễn Lê My Hoàn

Thầy giảng: “Đề hai cực của thanh nam châm lại gần nhau - nếu là hai cực cùng tên, chúng sẽ đẩy nhau, bởi vì...”

Ngẫm lại tôi thấy đúng. Chẳng cứ gì hai thanh nam châm, cứ như tôi và cô giáo tôi đây – cùng là phái nữ, nên giống như hai cực cùng tên của hai thanh nam châm đặt gần nhau, chúng tôi “đẩy” nhau hoài... (đúng ra là tôi “đẩy” cô giáo tôi ra xa thì chính xác hơn).

Ngày đầu tiên vào đại học, giáp mặt cô chủ nhiệm, tôi đã thấy không ưa: “Đàn bà gì mà khô cứng”, tôi thầm nhận xét với một cảm giác “ghét bẩm sinh” thấy rõ. Là nữ giảng viên của một trường Đại học ngoại ngữ có tiếng của thành phố, vậy mà... dáng vẻ của cô khiến tôi thất vọng hoàn toàn. Cô mặc một áo sơ mi màu xám tro, đường may thẳng đuột vụng về, đã thế cô lại mặc quần tây màu đen ống thẳng đứng và thật rộng. Những nét chân chim nơi đuôi mắt càng làm tăng thêm vẻ khắc khổ trên khuôn mặt gầy có đôi gò má thật cao.

Cô chẳng làm gì tôi hết mà tôi cứ một mực kiếm cách để bộc lộ vẻ không ưa của mình.

Lớp học của tôi chỉ hơn hai mươi đứa. Trừ những môn học chung ở hội trường lớn còn những giờ khác chúng tôi học ở phòng nhỏ của lớp mình. Tôi ở ký túc xá nên được phân công giữ phần và khăn lau bảng của lớp. Cô chỉ dạy lớp tôi 2 giờ vào buổi sáng thứ hai. Bảy giờ vào học, ký túc xá chẳng cách trường bao xa nhưng sáng thứ hai nào tôi cũng nấn ná ở lại phòng cho đến sát giờ vào học rồi mới đùng đùng tới lớp. Cô giáo của tôi bao giờ cũng đến thật đúng giờ. Cứ hễ cái bộ mặt khó đăm đăm của tôi lộ vào cửa lớn là đã bắt gặp ánh mắt nghiêm khắc của cô nhìn ra và giọng cô cũng nghiêm chẳng kém:

- Why are you so late? (Tại sao em đến trễ vậy?)

Bao giờ tôi cũng nói lý do không thể phản bác và sau khi tôi nói lý do, cô im lặng chẳng tỏ rõ thái độ gì.

Tôi chậm rãi cất sách vở vào chỗ của mình rồi cũng chậm rãi như vậy, tôi đi lên lau bảng. Quạt trần trong lớp đang mở chạy vù vù tôi cũng chẳng thèm tắt, trong lòng cảm thấy khoái chí khi những hạt bụi phấn bay lung tung khắp phòng, bám lên đầu đám bạn và khiến cô tôi đưa tay lên miệng cô kìm cơn ho.

Tôi ngồi học mà chỉ chăm chăm xem cô có gì sai sót thì phản bác lại, nhằm chọc quê cô chơi.

Bữa đó, cô giảng về các thành ngữ trong tiếng Anh, nhân tiện nói qua về sự sâu sắc của thành ngữ và tiếp tục ngữ tiếng Việt. Cô nói khá say sưa và tâm đắc về câu “Thương cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho ngào” và kết thúc cô bảo: sự nghiêm khắc trong giáo dục rất quan trọng và cần thiết vì chính “thuốc đắng” mới “đã tật”.

Tôi đang vênh tai nghe, liền đứng phắt dậy:

- Thưa cô, cô đã nói sai ạ! Theo như quyển “Thành ngữ và tục ngữ Việt Nam” của Nhà xuất bản... năm... thì “thuốc đắng đã tật” chứ ạ?

Cô tôi làm như không để ý đến ý kiến của tôi, bình tĩnh nói tiếp:

- Còn có một câu nữa cũng rất hay mà cô được biết, đó là “Biết thì thừa thốt, không biết thì dựa cột mà

nghe”.

Tôi ngồi xuống, lau bầu trong miệng đầy vè giận dữ:

- Không biết ai dựa cột đây?

Tôi biết cô đã nghe câu nói vì thoáng thấy cô cau mày.

Cứ thế, mỗi tuần mỗi ít, mỗi ác cảm của tôi đối với cô giáo cứ tăng lên. Cô chẳng làm hại gì tôi hết. Cô đến rất đúng giờ và giảng bài thật tận tâm. Cô chẳng làm gì đáng kể để chê trách nhưng tôi cứ một mực ghét cô hoài.

Ngày 20-11, bọn lớp tôi rủ nhau mua quà tặng các thầy cô và mua bánh kẹo liên hoan trong lớp, mời cô chủ nhiệm lớp tôi tới dự. Chờ hoài, chờ hoài mà cô chẳng đến. Bó hoa mấy đứa con gái lớp tôi dành tặng cô cứ để mãi trên bàn cô. Bọn bạn tôi thì có vẻ lo lắng vì cô tôi đã nhận lời đến thì chắc chắn sẽ không trễ hẹn lâu như vậy. Tính cô tôi đúng giờ lắm mà. Tôi thì thấy nhẹ mình hơn lúc nào hết. Cứ nghĩ tới việc phải đối mặt với cô trong buổi liên hoan vui vẻ này tôi đã thấy ngán ngẩm rồi. Hắn cô đã lường trước “sức đẩy” hôm nay tôi dành cho cô nên cô đã không đến. Cô “sợ” tôi rồi. 1-0! – Tôi nghĩ một cách đắc thắng.

Lớp trưởng lớp tôi tuyên bố “tàn tiệc” và hẹn cả lớp chiều sẽ đến thăm cô. Tôi ôm sách vở ra về. Chiều đi với lớp? Còn khuya!

Chiều muộn, tôi nằm khênh trên giường đọc sách.

Lớp trưởng đến và giật phắt cuốn sách tôi đang đọc:

- Nhanh lên đi, chồng cô giáo mất rồi!

Mặc dù không ưa cô, nhưng cái tin này khiến tôi rụng rời. Mặt tôi xám lại.

- Bạn nói thiệt hay chơi? Chồng cô giáo mới ngoài 40 mà?

- 40 không có nghĩa là không thể chết được! Tối nay lớp mình đi viếng. Bạn có đi không?

Tôi lấp bắp:

- Đi chứ...

Trời tối, cả lớp tôi đã làm lũ đi đạp xe. Đứa nào cũng im lặng. Trời không trăng sao, đường vào nhà cô giáo nhỏ hẹp lại quanh co theo những hẻm dài... Tôi nhắm cái áo trắng của lớp trưởng đi đằng trước, đạp xe theo, lòng rối bời bời bao suy nghĩ.

Nhà cô giáo ở tuốt trên tầng bốn của một khu nhà tập thể. Tụi tôi để xe ở dưới sân rồi lặng lẽ theo nhau lên cầu thang. Đến trước phòng cô giáo, tụi tôi dùng đầu gối nhau, chẳng đứa nào dám vào trước. Trong lòng tôi trào dâng một cảm giác vừa lo sợ vừa hổ thẹn. Tôi đã gây cho cô giáo bao điều khó chịu, giờ cô đang buồn, tôi vào sẽ biết ăn nói làm sao...

Cô giáo tôi dường như không còn sức để bước nữa. Hai người đàn bà hàng xóm phải đỡ lấy cô đi. Gia đình, họ hàng của cô giáo tôi ở đâu một tỉnh xa tận vùng biên giới phía Bắc, cô vào đây làm việc rồi lấy chồng. Chồng cô là lính hải quân giữ đảo Trường Sa, mới được về đất liền ba năm nay, làm ở thành đội thành phố này. Quê chú ở mãi tận Khánh Hòa. Cô chú lấy nhau chưa đầy hai năm. Giờ việc đau thương xảy ra, gia

đình hai bên đều chưa biết. Cô chỉ một mình với bé Ty chưa đầy một tuổi.

Bé Ty thấy nhà đông người quá nên khóc vang lên. Hình như chỉ tiếng khóc của bé Ty mới đưa cô thôi về với thực tại. Cô vùng chạy đến bế lấy bé Ty từ tay một bà hàng xóm. Cô gục đầu vào bé Ty nức nở:

- Tội nghiệp con tôi!

Bé Ty thấy mẹ khóc thì lại càng sợ và khóc to hơn.

Tôi cảm thấy tim mình đau nhói.

Ngày mai đã đưa đám mà trong nhà cô giáo của tôi mọi thứ vẫn im lìm và lạnh lẽo. Không thể đưa quan tài đến tận từng bốn này, nên lễ viếng, truy điệu và mọi việc phải đều tổ chức ở nhà truy điệu của thành đội.

Một bà lớn tuổi hỏi cô giáo tôi:

- Lập bàn thờ cho chú ấy ở đâu bây giờ?

Nghe vậy, cô tôi càng khóc lớn hơn. Bà hàng xóm ngậm ngùi quay sang tụi tôi:

- Mấy cháu trai đứng dậy giúp bác chút đi!

Tôi lặng lẽ cúi đầu. Nước mắt tràn xuống mặt, xuống môi mặn chát.. Cô giáo của em!

Ba buổi sáng thứ hai liền sau đó, tụi tôi nghỉ học giờ cô. Ba buổi sáng thứ hai liền, sáng nào tôi cũng đến lớp thật sớm. Tôi lau bảng sạch, chùi kỹ bụi phấn bám đầy nơi kê bảng dưới, như vậy khi mở quạt trần, bụi phấn bay trong lớp sẽ ít hơn... Tôi lau bàn và ghế cô thật sạch, trải khăn bàn thật ngay ngắn... Cô không đến.

Sáng thứ hai này tôi cũng đến thật sớm, lau bảng, trải khăn bàn... khép nhẹ cửa lớp lại, tôi ra ghé đá dưới gốc cây sù trắng ở cuối sân trường ngồi: “Bốn mươi tuổi không có nghĩa là không thể chết!...” Lỡ một ngày nào đó, một người thân yêu của tôi cũng ra đi như thế mà tôi chưa kịp làm gì tốt đẹp, ngoài những khó chịu mà tôi đã cố tình gây ra... Điều đó... có thể lắm chứ... với bất kỳ ai... Sao bây giờ mà không cố gắng sống đẹp và nhân ái... Vì mọi cái đều có thể xảy ra...

Tôi ngồi như thế hẵn lâu lắm. Nếu không có tiếng chổi của bác lao công quét hoa sứ rụng gần đó chắc là tôi còn ngồi mãi. Tôi đứng dậy đi vào lớp. Lớp tôi yên lặng một cách không ngờ. Cô tôi đang giảng bài. Tôi đứng lặng bên cửa lớp. Ánh mắt nghiêm khắc của cô tôi nhìn ra:

- Why are you so late?

Tôi không đủ can đảm nhìn mảnh băng tang trên ve áo của cô. Tôi nói, trong khi những giọt nước mắt cứ đua nhau tuôn trào:

- Em biết lỗi rồi, xin cô tha thứ cho em!